

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

Цијена

За ЦРНУ ГОРУ на годину 4
фор., на по године 2 фор.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 фор., на по год. 3 фор.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран. у злату.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштомском
уништом посредно админи-
страцији „Гласа Црногорца“ на
Цетиње, а коме је изручије, г.
Петру Рамадановићу, к. п. аген-
ту у Котор. Дониес се шаљу
уредништву. Рукопис се не вра-
ћају.За огласе шаља се: за сваку
ријеч или за број од пет строфа
по 2 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 1 новчић.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

— Господин Де Мек који је одређен да замијени досадашњег секретара Цар.-Руске легације господина Лермонтова приспио је. Г. Лермонтов отправљати ће и даље полове легације до повратка г. Счеглова Цар.-Руског министра, који се налази на осуству у Петрограду, затим ће поћи у Букарешт где је наименован за првог секретара легације.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 31 јануара.

По ономе што је на јавност извијало, уопште је изгледало, да су се од великих сила само Русија и Аустро-Угарска заувимале за побољшања стања у Македонији и Старој Србији; али Жуто Књига ту скоро раздијелена у француском парламенту, сада нам јасно каже, да је и Француска најживље учествовала у том послу. Преписка француских дипломата о македонском питању, која је у Жутој Књизи објелодањена, почиње од свршетка фебруара прошле године, и отада француски посланици у Петрограду, Цариграду и Бечу не престају извјештавати своју владу о том питању. У почетку марта француски посланик у Бечу Реверсо у свом извјештају о положају у Македонији пише Делкасеу, да све зависи од једне искре па да се ваљало бачва праха. И четри дама кашње Делкасеу предлаже у Петрограду заједничку акцију како у Петрограду тако и у Софији. Наравно, из Петрограда је одговор био у потпуном сагласју са предлогом г. Делкасеа. Прољеће је мирно прошло, а љети су поставили радити с једне стране македонски комитет у Бугарској, а с друге турска комисија за реформе, у које Вапст француски посланик у Цариграду нема вјере. С јесени опасност расте, што потајно излаже француски консул из Солуна, а француски отправник послова из Цариграда потврђује. Маркиз де Реверсо пише из Беча 20 новембра Делкасеу, да на прољеће постоји озбиљни устанак, који ће Балкан запаљити и Јевропу у критичан положај довести, ако силе не успију у Софији и у Цариграду. Делкасеу потиче енергичнију интервенцију у Петрограду. Француска и руска влада споразумјевају се одма да се вахтјева најпрвије реформа жандармерије и скупљању десетка, и то без одлагања. У то Вапст из Цариграда шаље извјештај Делкасеу, у ком се црта гровна слика турских насиља у Македонији, завршујући: „Ако се одма не успостави мир и безбједност у Македонији, не може се конач предвидјети“. У то је гроф Ламдорф свршио свој посао Бечу, одакле француски посланик извјештава Делкасеа о резултату конференција грофа Ламдорфа са грофом Голуховским, који је пристао на реформу жандармерије и прикупљање десетка, како су се већ биле споразумјеле француска и руска влада. „За гаранцију извађања тих реформа, — пише г. Реверсо — ова личност, коју би за то Султан

одредио, морала би бити снабђена пуномоћјем, које јој даје довољну независност, да може на себе одговорност узети; то би лице изабрало само себи сараднике, који ће од њега зависати. То је основа на којој су вођени преговори са аустријском владом, која осовога одговара потпуно гледашту француске владе“. Тако видимо о чему се радило на састанку грофа Ламдорфа са грофом Голуховским, крајем децембра. Мушир-бег, турски посланик у Паризу, по налогу своје владе, важело је, да дозна, како француска влада гледа на положај у Македонији. Изјаве, које је добио од г. Делкасеа, наоду се у депеши, коју је француски министар иностраних дјела управо 3 јануара г. Вапсту у Цариград. Г. Делкасеу кавао је Мушир-бегу, ако Порта продужи и даље у свом нераду, подигнуће се огорчели народи, источно питање развиће се, и као што је обично, завршити командањем Турске. И тим се завршује дипломатска преписка у Жутој Књизи, у којој се огледа не само споразум француско-руски у овом питању него и два пута иницијатива француске владе у тој заједничкој акцији двају савезника, што они нијесу сматрали опортуним, да прије на јавност изнесу. Само пада у очи, да у свим тим документима, на броју преко десет, кроз све једанаест мјесеца, нигдје нема ни помена о очајном положају у Старој Србији!

Најновије откриће у руско-аустријском споразумном дјеловању на овом пољу наодимо у једном саопштењу бечке „Н. С. Пресе“. Ту се вели између осталог: „Кад би била потребита конференција, цијел би јој била остварење ових реформа у границама врати quo и целокупности турске царевине. Порта не сумњајући у искреност намјера бечке петроградске и римске владе, и сама увиђа опортунитет да се питање што прије ријеша. Могуће је дакле, да неће бити од потребе сазивати конференцију. На сваки начин споразум између три споменуте силе потпуно је, и њихова је одлука једнодушна, да се упуту питање брвом ријешењу.“ Бечки лист завршује, да се израју они који говоре о разлици погледа између Аустро-угарске и Италије, јер оне у овом питању као и у свима поступају искрено кавоти савезнице.

Римска „Трабува“ сматра ово саопштење бечког листа официозним и прима га као доказ уважањог повјерења бечке и римске владе и у Балканском питању; па наставља: „Изгледа већ очевидно, као што је Русија измијенила мисли са Француском о македонском питању, што се види из жуте књиге, да је исто тако и бечка влада била у трајној и иштвеној вези са римском односно преговора између грофа Голуховског и грофа Ламдорфа у Бечу. Италија, која не може пренебрегавати, нити је икад пренебрегавала Балканска питања, може бити задовољна овим кривим доказом осјећаја савезничке владе“.

Тако сада видимо са Француском и Италију где упореду са Русијом и Аустро-угарском дјелују на Балканском Полуострву у потпуном споразуму.

† НЕТКО КАРАВЕЛОВ.

Један од највиђенијих синова братског нам бугарског народа, који су кроз непуни четврт вијека учврстили и подигли своју отаџбину, каква је данас Бугарска на Балканском полуострву, преминуо је. Бугарски народ изгубио је Петка Каравелова!

Вашитан у Москви, где је свршио и универзитет слушајући историју и правне науке, најпрвије је служио као наставник у московским средњим школама, где се налазио у кругу Аксакова, Каткова и осталих славенофила; затим је служио у Подтави, одакле је г. 1876 прешао у Пловдив, да спрема бугарски устанак. Сљедеће године увео га је књаз Черкески као помоћника у савјетовању о уређењу грађанске управе у будућој бугарској Књажевини Цар Ослободилац Александар II повјеравао му је више пута важне мисије. Већ у првој триновској скупштини г. 1879 истакао се као вођа демократске странке. Г. 1880 ушао је у Цанковљев кабинет као министар финансија и поцуларност, коју је стекао у народу те исте године, уздигла га је на столицу министра-пресједника. Сљедеће године прешао је у источну Румелију да ради за сједињење са Бугарском. Опет г. 1884, као пресједник сабрања, вајкјењује Цанкова у пресједништву министарства.

Каравелов је приуговорио и извршио преврат у источној Румелији, надобивши вањ књаза Александра Батемберга. Г. 1886, кад је пао Књаз Александар, пао је и Каравелов, ком је пошло за руком у друштву са Стамбуловим и Муктаровим да врате Књаза Александра на престо; и кад је овај захвалио на престолу, поставио је Каравелова за једног регента. Као такав тражио је приближење Русији, али Стамбулов о томе није хтио ни да чује, и ва то је дао оставку и отпочео агитацију против Стамбулова, у којој је борба подлегла. Два пута је био за вријеме Стамбуловљеве владавине оптужен и осуђен за велеиздају. Из тамнице је изашао тек г. 1895 тјелесно скрхан. Тек у последње доба опет је изашао на политичко поље као мудра и искусна патриота.

Биоградска „Уставна Србија“ о њему пише: „Више него и један од бугарских државника Каравелов се одликовао познавањем људи и прилика не само у својој ужој отаџбини него и на цијелом Балканском Полуострву. Његову се погледу није отела ниједна поље значајнија појава, која се на њему последњих деценија одигривала. Као политичар широких погледа све их је он пажљиво пратио и непрестано руковођен велико-бугарском идеом размишљао је о путевима, који воде велику остварењу. И баш с тога што је био несломљив Велико-Бугарин, показивао је мање него и један од бугарских државника готовости за споразум са Србима, јер се до њега може доћи само уважаним поштљавиња“. О његовом челик-карактеру ту даље читамо:

„Колико је био у приватном животу скроман и с малим задовољањем, толико је био у јавном животу непоткупљив и частан. До краја свога живота остао је сиромаш, ма да је заузимао највише положаје у својој земљи, којој је, нарочито г. 1885—86 учинио знатних услуга. Увијек доследан својим политичким увјерењима, он је са стојичком трпљивошћу подносио све жртве које и у Бугарској захтијева борба за поштenu ствар, али је тако исто био непопустљив и према тежњама својих пријатеља, кад се оне вијесу с његовим слагале... И ако је видно да му се странка распада ипак није хтио чинити концесије на штету својих увјерења. За њих је он

многа страдао у животу; њима је остао вјеран и до смрти; са њима је легао и у гроб. Особина, због које је заслужио да му име по добру помину чак и непријатеља“.

Гроб Петка Каравелова све странке бугарске, цео бугарски народ, данас обасипљу цијелојем и сузама благодарности, и ми износимо, било и у главним цртама, ову свијетлу слику великог-бугарског патриота, да се на њу угледамо, приписујући његовом чврстом карактеру и великом патриотизму ову непоустљивост према праведној српској ствари, што му на гробу опраштамо. Вјечна му памјат!

ДОПИСИ.

Из Ман. Мораче 18 јануара 1903 год. — На глас о смрти чувеног и неумрлог Вој. Петра Вукотића, о којој је Цетиње извјестило управитеља Морачке нахије г. бриг. Јова Мартиновића у Колашину, командир Драгиша сјећајући се, како је под управом овога генија на више мјеста више окршаја учинио над непријатељем — похита са подкомандиром Јовом, кап. Ристом и вишим бројем других чиновника доју у Ман. Морачи, извјесте архимандрита Дожића, мјесто и племенско свејштество о смрти покојника, који догађа свакога дирну, а особито архим. Дожића, који је свагда у својој души гајио очинске савјете, које му је покојник давао за вријеме архимандритова бављења на ријечи Тари — у Ман. Добриловици од 1866—1879 год., том опаким становишту, које је у то вријеме изложено било свима несрећама и знаде, да га дужност обавезује и да му је дужан благодарити и мртву. У тој скупници одма буде закључено, да се покојнику сјутри дан т. ј. 18 тек мјесеца на дан његова упокоја служи заупокојна летурђија и држи парастос, где је летурђију извршио свештеник Милун и са истим на парастосу чиновјетствали су архимандрит и јеромонах Никифор Симоновић у присуству других племенских свештеника, поменутог чиновништва и народа.

По свршетку светог обреда одмах је из овог скупа упућено саучешће, покојниковом сину г. Марку Вукотићу, сљедеће: „На глас смрти вашег неумрлог оца а црногорског-херцеговачког добротвора великогаслушног Војводе Петра Вукотића, у овој светој обитаљи данас уздигосмо усрдну молитву Богу и Богоматери за покој душе великога патриоте. Молимо Свемогућег за орећу здравље и дуг живот његових потомака“.

Бар, 18 јануара 1903 год. — Особита пријатност, коју је код свију присутних изазвала Светосавска прослава оvd мушке и женске основне школе, побудила ме је да напишем ово неколико редака.

Одмах по свршетку службе Божје мноштво народа са чиновништом, свештентвом у одеждама, учитељством и школском дјецом упутили се школе. До школе ђачки хор пјевао је химну Св. Сави. Прослава је обављена у мушкој школи, која је била дивно окићена барјацима и ланорним вијеницама. Мјесто свештентво је осветило водичу. Потом је г. Нико Новковић, учитељ држао пригодан говор, који најбољи утисак на све присутне произвео.

Послије говора отпочело је декламација и пјевање. Декламације су биле врло лијепе — а декламације на опште задовољство, особито „Хасан пепељар“ Јов. Илијина; пјевање је одговарало декламацији или по смислу пјесме или по тону. Послије декламација и пјевања, које је завршено народном химном, Његова Пресвијетлост Бискуп Милиновић, који је овој свечаности био присутан са својом пратњом захвалио је господи учитељима, како на уијесни говор изразајни своје допадање, тако и на лијепој и свечаној припреми; па као сваке године приложио је лијену суму новаца, које ће се дједи раздајити.

Потом су се гости разишли особито задовољни овим душевним напитком. Дјеца је пак дала ручак овдњима општина. По ручку су проведла неко вријеме у пјевању и игрању, па су се весела разишла кућама.

Ето како проводимо ми на Јадрану свечности у брацкој љубави све три вјероисповједи.

Испод рушевина извлачили се махом жене и дјеца, јер људи се бјеху већ развили за послом.

Колико су потреси били јаки, показују ова факта. Цигле и камење из дувира одлијетало је на 10—15 корака далеко од саме вграде. Једна локомотива, спремна на полазан, одбачена је са шина у сјеверном правцу, у ком су се правцу посваљивали и вагони, који бјеху већ натоварени.

Разумије се, да је погинуло свега око 4200 душа и то у вароши Андџану и 5 околних дјелова. У 6 других срезова погинуло је свега 30. Земљотрес је на релативном растојању простора био врло интензиван, а у најближој околини последице му бјеху врло незнатне. Разумије се, да је пропало до 15.000 домова и то у Андџанском округу 12.000, у Маргеланском 2000 и у Ошком 1000. Кад се ови бројеви упореде са Шеманским земљотресом, излази да је Андџански земљотрес побио два пут више људи и порушио три пут више домова.

У спасавању људи било је дивних примјера пожртвовања. Нарочито су се одликовали војници и официри 11 туркестанског стрелачког батаљона, који показаше ријетку издржљивост и присебност. Кад је општа паника изазвала бојава, да ће можда војска имати врло обилан задатак у интересу одржања реда, војници су, већином без оружја, стајали пред својим касарнама, које тек што се нијесу срушиле. А у једној од тих касарна остао је само официр Једашев и бацао кров прозор војницима пушке и муницију. Он је био у веома опасној положају. Кад се срушио један дио плафона у дотичној соби, ударио га је повелики комад малтера у главу, али он је и даље вршио свој посао, у коме је добио за помагаче још три војника, који не могу одолети жељи да учине по примјеру свога официра. Тако је спасено до 200 пушача и велика количина муниције. Други војници раскопавали су рушевине тражећи затрпане другове, од којих су тројица били већ мртви, седморица тешко и дванаест лако рањених.

Један поднаредник, излажући се сам великој опасности, спасао је хапсенике из војничког затвора.

(Маркова библиотека и Дуждева палата). Прије краткога времена управа на нашу Нову Годину издала је наредбу, да се што прије носе Библиотека Марцијана у Млечима, јер онај дио дуждеве палате, гдје је смештена библиотека, преукао је на неколико мјеста. Вијест о томе, дала је повода страховању, да постоји опасност да ће се и дуждева палата срушити, као што се десило с торњем Св. Марка. Ова заинтересованост потпуно је појмљива, јер умјетничке грађевине у Млечима предмет су дивљења цијелога културнога свијета. Међутим, страховање изазвано вијешћу о Марковој Библиотеци, сасвим је неосновано, као год што бјеше и са не давном вијешћу у погледу старих прокурација које заузимају једну дужу страну Марковога трга. Јер треба знати да од пада вонаре Св. Марка, млетачке власти раде живо, под управом извршног архитекта Бонија, на темељном испитивању чврстоће тамошњих грађевинских споменика и на обезбјеђивању од судбе, која је постигла Маркову звонару. Према томе, ово, што се сада чује, да се час на овој час на оној грађевини предузимају поправке, не треба одмах примити, као да се училе нове опасности, које већ одавна постоје. С обзиром на то, ови радови прије могу да успокоје човјека у погледу судбине дивотних млетачких грађевина, него да га поплаше. Што се пак тиче Дуждеве палате и Маркове библиотеке, тих неопјенивих културних споменика, и на њима се данас ради, да се отклоне само оне опасности — ако већ може бити ријеч о опасности, — које су већ одавна наслућивале озбиљну пажњу. Има већ неколико година, како су општински одбор и грађанско одјељење у Млечима уведе у озбиљну оцјену, шта све треба поправити у Дуждевој палати, па су ријешиле, да се уклони Маркова библиотека из оних дјелова палате, који су доведени у опасност огромном тежином њеном. Само је за вјерку, што се мало одуговлачиле са извршењем тога ријешења. Ова библиотека, основана 1468 године, у којој има 350.000 штампаних свезака и од 10.000 рукописа, међу којима и веома умјетничке и литературне вриједности, смештена је у неколико одаја првога спрата Дуждеве палате, заузима онај угао палате, што је према Pava degli Schiavoni, и каналу уадисаја, и налази се уса саму велику дворану у којој је некада засједавао савјет десеторице, и из које се излази на лијево историјски балкон Фоскари. До тога је одјељења археолошки музеј, који је према дворану. Поправке, које се имају извршити, тичу се унутрашњих дуварова, који су ослабљени повнијим пробијањем са врата, и плафона, чија је дрвенарија прилично нагрњена зубом времена. Међутим, спољни зидови су још постојани. Библиотека се преније још од 2 јануара, и кад се буде испразнила обно-

виће се дуварови сводови и плафони, гдје год то буде потребно и на тај начин ће свакако оштећеност бити потпуно откљонена.

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

СОФИЈА, 25 јан. — Каравелов је умро услед апоплексије.

ЦАРИГРАД, 25 јан. — Порта је примила повјерљиво вјешће, да ће устанак букнути у Македонији између 5 и 15/3. Ова вијест неоснована или прећерана изазива алармантне вијести као о мобилизацији редифа, која није ни одлучена ни потребита. Дислокација војске по границама наређена је ради допуне као и ради обилнијих евентуалности.

СОФИЈА, 26 јан. — Сабрање је одлучило погреб Каравелов о државном трошку и пензију његовој фамилији од 6000 франака на годину. Књаз је управио удовици аутографно писмо саучешћа у жалости.

ПАРИЗ, 23 јан. — Справља се манифестација у корист Јермена под пресједништвом Детурисла. Уписано је више говорника.

ПАРИЗ, 27 јан. — Турско посланство не зна ништа о мобилизацији објављеној из Филипопоља и Софије.

СОФИЈА, 27 јан. — Данас је био свечан спровод Каравелову у присуству Књаз, министара и великог мноштва народа.

СОФИЈА, 28 јан. — Против свошштења иностраних листова односно расправе у сабрању о македонском питању, „Бал. Агенција“ конституира да је Данев одговорио на дотичну интерпелацију категорички, да је влада чврсто одлучила да чини своју дужност узмљући најстрожије мјере против свих подухвѣла неваконтних Македонаца у Бугарској.

БИОГРАД, 29 јан. — Краљ и Краљица кренули су јутро: особитим влаком у Крушедол. У Земуњу су били дочекани хрватским гувернером у име Цара Франца Јосифа. Свим путем овазије. Положивши цијенац на гроб Краља Милана, испраштајући се Краљ мљиво гувернера да захвали Цару на гостопримству, па се Краљевски пар у вечер вратио у Биоград.

СОФИЈА, 30 јан. — Говори се да је Пауриков издао наредбу, којом пријети да ће најстрожије бити кажњени они официри, који учествују у македонском покрету. Говори се и то да ће бити проглашено опсадно стање и окружјама Софије, Пловдива и Кистенђале.

ЦАРИГРАД, 31 јануара. — У трећем корпусу двије коњичке регименте биће реформисане тако да буду способне на брдовите предјеле пограничне.

СОФИЈА, 31 јануара. — „Бал. агенција“ опровргава вијест о мобилизацији двије дивизије.

СОФИЈА, 1 фебруара. — Министарски савјет под пресједништвом Књазва занимао се о мјерама против македонског комитета.

ЦАРИГРАД, 1 фебруара. — Вијести изглескијех листова о мобилизацији турској нијесу тачне. Одлучене су разне ситне мјере за дислокацију пограничну. Ипак је дотична комисија у Илдизу приуговорила извјерне мјере за могуће евентуалности.

О Б Ј А В А

Неђаљко и Стеван Марковић — Ровчани пошли су 1879 год. у Србију. Неђаљко јављао последњи пут својим братучедима 1895 год. из Букарешта, а од тада није се више ниједан јављао. На молбу њихових братучеда и остале својте, моли се сваки онај ко би што дознао о њима да јави

Мин. Инстр. Дјела.

О Б Ј А В А

Мустафа Бег Аверић, из Подгорице, отпутовао је отрагу пет година у Турску. Од тог времена до данас не будући дао о себи никаквог гласа, умољава се свако ко би о њему што знао да достави

Мин. Ин. Дјела.

О Б Ј А В А

Зарија Оташев Марковић, са Стијене из Пипера, отпутовао је отрагу тридест година у иностранство и у току тога времена није о себи давао никаквог гласа.

Умољава се свако ко би о поменутом Зарији знао да достави

Мин. Ин. Дјела.

О Б Ј А В А

Почпућући од 1/14 фебруара тек год. Главна Управа Пошта и Телеграфа дозвољава свакој приватној радњи или трговцу, да је слободан приватно израђивати и продавати поштанске дописнице са сликама, а са условом, да јој се мора свака слика претходно, прије него се пусти у саобраћај, подијети на одобрење

За сваку визу — одобрење — узимаће Гл. Управа по 2 круне и по 12 примјерака од сваке врсте дописница за свој архив, и са тим им гарантира важност.

За све невизирани дописнице Гл. Управа задржава за себе право да их поништи без икаквог даљег објашњења.

Број 532.

Цетиње, 1/14 фебруара 1903 г.

Главна Управа
Пошта и Телеграфа.

О Б Ј А В А

Главна Управа Књ. Пошта и Телеграфа даје на знање:

На основу специјалних уговора закључених у Бечу 22 децембра п. н. 1902 год. и ратифицираних од дотичних влада, између Црне Горе, Аустрије, и Унгарске, почињући од 1. Фебруара п. н. 1903 год. уста новљена је, у саобраћају између уговарајућих земаља и по међународној поштанској конвенцији закљученој у Вашингтону 1897 год. — Служба поштанских пакета (Colis postaux) до 5 кгр. тежине, са или без означене вредности и оштерећене у даном случају са доплатом; а такође и разјена писма и кутија са означеном вредношћу (Lettres et boîtes avec valeur déclarée).

Број 262

Цетиње, 18/31 Јануара 1903.

Главна Управа
Пошта и Телеграфа.

О Б Ј А В А

Главна Управа Књ. Цр. Пошта и Телеграфа даје на знање: да ће се — од 1 Фебруара п. н. оне год. па у будуће неизмијењиво код свију Књ. Пошта, при уплатама и исплатама упутничких сума — примати и издавати наполеон (20 frcs.) по курсу од 19 круна и 04 хелера.

Број 263

Цетиње, 18/31 Јануара 1903.

Главна Управа
Пошта и Телеграфа.

Приватне Објаве.

О Б Ј А В А.

Пресудом Првог Одјељења Апелационог Суда Њег. Величанства, изреченом 1-ог децембра текућег, оповијајући пресуду Тргодачког Суда Њег. Величанства од 7 јануара 1902, у распри између:

Др. Алфреда Парниса у заступању
Давида Томсона, против

трговаца: Густава Голшера, Цемса Голшера, Вилиама Голшера и Емила Хамера, било је друштво звано: „The Anglo-Montenegrin Trading Company Limited“, постојеће међу парничарима, проглашено разријешеним, а за опуномоћене рачунске вршиоце, према обвесама које закон наређује, наачени су трговац Гаetano Милер и гореречени трговац Емил Хамер, бивши управитељ поменутог друштва.

Из регистра Виших Судова Његовог Величанства.

Сриједа, 3. децембра 1902.

Нот. Рикардо Манара
Деп. Регистратор.

A V V I S O.

Con sentenza della Prim' Aula della Corte d' Appello di Sua Maesta proferita il 1-o dicembre corrente, revocatoria di quella della Corte di Commercio di Sua Maesta del 7 gennaio 1902 nella causa:

„Dr. Alfredo Parnis in rappresentanza di David Thomson.

— vs. —

Negozianti Gustav Gollcher, James Gollcher William Gollcher, ed Emil Hammer“

fu la società denominata „The Anglo-Montenegrin Trading Company Limited“, fra i contendenti esistente, dichiarata sciolta, e ne furono nominati stralciarii, sotto gli obblighi della legge imposti, il Negoziante Gaetano Miller ed il detto Negoziante Emil Hammer, già amministratore della Società suddetta

Dal Registro delle Corti Superiori di Sua Maesta.

Mercoledì, 3 Dicembre 1902.

Not. Riccardo Manara
Dep. Registratore.

P. 202

Br. 90

4—6

Главна овлашћена интернационална
Агенција за путовање.

БРАТА БАНАЦ

у Дубровнику

За преважање паробродом и жељезницом уз обале црне:

из Дубровника за Нев-Јорк преко Хавере
„ „ „ С. Франциско (Калифорнија) преко Хавере;
„ „ „ Аласка;
„ „ „ Монтевидео и Буенос-Аирес;
„ „ „ Пунта Арена;
„ „ „ Валпараисо;
„ „ „ Икике;
„ „ „ Оакланд;
„ „ „ Нев-Зеланд;
„ „ „ Аустралију.

За путне карте, треба се обратити истој Агенцији.

Извјештаје и разјашњења даје и госп. Спиро Јовановић у Котору.

P 66

Br. 91

6—12

ГРОМОБРАНА

(најновијег система)

Први Књ. Цр. Јавном Управом Грађевина дипломирани мајстор израђујем и намјештам комад за 120 круна.

Никшић,

Душан С Ивановић.

P. 24

Br. 9

2—7

ГОСТИОНИЦА БЕОГРАД

снабђовена Црногорским пићем, чистим собама и добром храном, попуштаје цијену, наплаћује од особе 80 новчића дневно за храну и спавање, само за готово.

Молим за посјету госпуду путнике.

Цетиње, 1. фебруара 1903.

С поштовањем

Михаило Ђ. Јовановић
гостионичар.

P. 40

Br. 12

1—2